ZBIÓR
STATUTÓW MIEJSCOWYCH

ważniejszych uchwał gminnych, regulaminów miejskich, najważniejszych rozporządzeń władz i t. d. obowiązujących na obszarze miasta Katowic.

Uzupełnienie.

Katowice 1933
Nakładem Magistratu miasta Katowic.

Rozporządzenie policyjne
dotyczące regulaminu w publicznej rzeźni w Katowicach.

Na zasadzie art. 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. oraz art. 143 i 144 o ogólnym rozporządzeniu krajowym z dnia 30 lipca 1883 r. i ustawy dotyczącej zakładania rzeźni publicznych z dnia 18 marca 1868 r. i domów z dnia 9 marca 1881 r. wydaje się za zgodą Magistratu i Rady Miejskiej miasta Katowic po zatwierdzeniu ze strony Województwa Śląskiego następujące rozporządzenie policyjne:

I. Czas ruchu.

§ 1.

Wjazd do rzeźni jest dozwolony: w miesiąsach letnich, t. j. od dnia 1 kwietnia do 30 września, w dnie powszednie od godz. 5-tej rano do godz. 8-mej wieczór, w niedzielę i święta od godz. 6-tej do godz. 7-mej przed południem i od godz. 12-tej do godz. 1¼ w południe, zaś w miesiącach zimowych, t. j. od 1 października aż do 31 marca, w dnie powszednie od godz. 6-tej do godz. 7-mej popołudniu, w niedzielę i święta od godz. 6-tej rano do godz. 7-mej przed południem.

§ 2.

Ubój zwierząt rzeźnych jest dozwolony tylko w dniach powszednych a to: w miesiącach letnich od godz. 5-tej do godz. 16-tej, zaś w miesiącach zimowych od godz. 6-tej do godz. 16-tej.

§ 3.

Wszelki ubój musi być ukończony w wyżej podanych godzinach. Stosownie do tego dozwolony jest ubój nie później jak na godzinę przed upływem tego czasu i pod warunkiem, że do dyspozycji stoi wystarczająca ilość sił roboczych.

O tem czy ilość sił jest rzeczywiście wystarczająca, rozstrzyga w każdym wypadku dyrektor rzeźni wzgl. jego zastępca. Można bić zwierzęta także poza normalnym czasem za osobnym pozwoleniem dyrektora rzeźni:

1. w razie uboju z konieczności,
2. przy nadchodzących świętach,
3. w celach eksportowych.

§ 4.

Zwierzęta przeznaczone na rzeź można wpędzać celem pomieszczenia w oborach, czy chlewach rzeźni, także poza godzinami normalnego uboju.

II. Dostęp.

§ 5.

Dostęp do rzeźni jest dozwolony tylko rzeźnikom i osobom zatrudnionym w tym przemyśle i załatwiającym w nim czynności, dla których rzeźnia jest przeznaczona.

Prócz tego dozwolony jest członkom Magistratu, kuratorjum rzeźni, rabinowi oraz członkom zarządu izraelickiej gminy wyznaniowej.

Wszystkie inne osoby, które chcą uzyskać dostęp do rzeźni, muszą nabyć u portjera kartę wstępu.

Dzieci poniżej lat 14-tu nie mają wstępu do rzeźni, z wyjątkiem tych, które przynoszą posiłek pracującym tam członkom rodziny. Dzieci tej otrzymują osobne karty wstępu, a przy każdorazowym wejściu mają być ściśle kontrolowane.

§ 6.

Wstęp do ubikacyj, w których mieszczą się maszyny i kotły, oraz urządzenia przeznaczone do niszczenia niezdatnych do spożycia części zwierząt, dozwolony jest tylko osobom służbowo tam zatrudnionym.

§ 7.

Magistrat ma prawo zabronić wstępu do rzeźni na czas przejściowy albo stały osobom, które przekroczyły kilkakrotnie regulamin rzeźni z opieszałości, czy z rozmysłu za ordynarne zachowanie się, za kilkakrotnie znęcanie się nad zwierzętami, z powodu kradzieży jakoteż z powodu chorób zaraźliwych danego pracownika lub wywołującego odrazę.

W nagłych wypadkach wolno dyrektorowi wydalić z rzeźni ewentualnie zabronić wstępu danem osobom na przeciąg jednego dnia (24 godzin).

III. Uiszczanie opłat.

§ 8.

Wydana przez Magistrat taryfa opłat reguluje ceny za korzystanie z rzeźni i jej urządzeń.

IV. Ruch kołowy.

§ 9.

Wjeżdżać do rzeźni wolno bez zezwolenia dyrektora tylko furmankom, które pozostają w ścisłym związku z tamże

wykonywanemi pracami. W obrębie rzeźni wolno furmankom jeździć stępa; dla samochodów obowiązuje norma 10 klm. na godzinę.

§ 10.

Czyszczenie wozów w rzeźni jest dozwolone jednakże tylko na przeznaczonych do tego miejscach.

§ 11.

Furmankom nie wolno zatrzymać się w rzeźni dłużej, aniżeli to jest potrzebne. Postój furmanek w rzeźni po zamknięciu tejże jest zabroniony.

§ 12.

Psów nie wolno wprowadzać do rzeźni; wyjątek stanowią psy pociągowe, mające na sobie bezpieczny kaganiec.

Psów złośliwych nie wolno wogóle wprowadzać do rzeźni.

§ 13.

Drogi i przejścia w obrębie rzeźni muszą być wolne dla ogólnego ruchu.

§ 14.

Mięso i trzewia wolno transportować z rzeźni tylko w zamkniętych wozach, albo po zupełnem nakryciu ich czystemi płachtami.

§ 15.

Krew wolno zbierać, czy trzymać, tylko w zupełnie zamkniętych szczelnych, czysto utrzymanych naczyniach.

V. Spęd zwierząt.

§ 16.

Zwierzęta przeznaczone na ubój można wprowadzać do rzeźni albo z drogi publicznej, albo ze strony toru kolejowego po wyładowaniu ich z wagonów.

Przy każdorazowem wprowadzeniu zwierząt rzeźnych z ulicy należy powiadomić portjera przy bramie; zaś przy transportach kolejowych zarządcę hal. Rzeczą portjera i zarządcy hal jest postarać się o to, by zwierzęta zostały w stanie żywym zbadane przez lekarza weterynaryjnego.

§ 17.

Zwierzęta rzeźne oraz wprowadzone do rzeźni, nie mogą być jako żywe wyprowadzone (wywiezione, wyniesione).

VI. Używanie stajni wzgl. obór i chlewów.

§ 18.

Zwierzęta rzeźne, które nie podlegają bezpośrednio ubojowi, należy umieścić w odpowiednich, przeznaczonych na ten cel oborach i chlewach.

§ 19.

Zwierząt, u których przy badaniu przez lekarza weterynaryjnego stwierdzono chorobę zaraźliwą lub podejrzenie tejże, nie wolno wprowadzać wzgl. przetrzymywać w przeznaczonych do tego pomieszczeniach, lecz muszą one być natychmiast na ubój, albo umieszczone w osobnych pomieszczeniach, wskazanych przez funkcjonarjuszy rzeźni (t. zn. stajniach i chlewach kontumacyjnych).

§ 20.

Bydło z wyjątkiem świń i drobnych zwierząt należy w stajniach i oborach dobrze przywiązywać.

§ 21.

Bydło, które w stajniach wzgl. oborach stoi dłużej aniżeli przez jedną noc, musi być przez właściciela odpowiednio karmione i pojone.

§ 22.

Zwierzęta przeznaczone na ubój wolno w rzeźni przepędzać, przewozić lub mniejsze przenosić.

Słabe zwierzęta należy przewozić przy pomocy znajdujących się w rzeźni do tego celu przeznaczonych wozków transportowych.

Wszelkie męczenie zwierząt jest niedopuszczalne.

§ 23.

Duże sztuki bydła należy spętać w ten sposób, by nie wyrządziły szkody dla otoczenia. Buhaje winny być należycie spętane z zawiązanemi oczyma i prowadzone przez dwóch poganiaczy.

§ 24.

Przy prowadzeniu złośliwych, czy rozjuszonych sztuk należy personelowi rzeźni zwrócić na to specjalną uwagę.

VIII. Używanie hal ubojowych i narzędzi.

§ 25.

Uboje i stojące z tem w związku czynności muszą być wykonywane w przeznaczonych do tego ubikacjach rzeźni.

Przeznaczone do uboju bydło wolno doprowadzać do

miejsca uboju dopiero wtedy, gdy są przeprowadzone wszystkie przygotowania do natychmiastowego uboju.

Porządek, w jakim rzeźnicy lub osoby korzystające z hali do uboju po sobie następuje, oznacza zarzadca hal. Przydziela on im także miejsce pracy w hali ubojowej i potrzebne do tego urządzenia.

§ 26.

Zwierzęta wolno bić tylko w ten sposób, że się je poprzednio ogłusza przy pomocy odpowiednich narzędzi (u dłużych sztuk i u świń patronami ogłuszającemi a u cieląt i baranów młotkiem).

Ubojem dużych sztuk musi się zająć przynajmniej dwóch dorosłych silnych mężczyzn w ten sposób, że jeden z nich przytrzymuje głowę zwierzęta przy pomocy odpowiedniego urządzenia, a drugi ogłusza lub zabija.

Osobom nie posiadającym potrzebne do tego siły, nie wolno podejmować się zabijania dużych sztuk. Uczniom zaś, nie wolno samodzielnie wykonywać ubojów, a tylko w obecności majstra lub przeznaczonej przez niego do tego dorosłej fachowej osoby.

§ 27.

Z ubitych sztuk bydła należy natychmiast ściągnąć skórę, a sztuki poćwiartować; jeżeli się tego nie uczyni bezzwłocznie, wtedy zarząd rzeźni jest uprawniony do zarządzenia dokonania tego przez czeladnika rzeźni na koszt i rachunek właściciela.

§ 28.

W ubikacjach rzeźni należy przestrzegać jaknajwiększego porządku i czystości. Za wszelkie rozmyślne zanieczyszczenia rzeźni odpowiadają sprawcy same. Używane części inwentarza wzgl. narzędzia należy złożyć w zupełnie oczyszczonym stanie na ich miejsca przechowania.

Narzędzia, które użyto przy uboju chorych sztuk bydła itd., należy przed ponownem użyciem dokładnie oczyścić i odkazić.

IX. Uboje zwyczajne.

§ 29.

1. Ściąganie skóry ze zwierząt przed ich ubojem wzgl, zupełnym zgonem jest wzbronione.

2. Nadmuchanie mięsa jest zakazane, dozwolone jest tylko nadmuchanie płuc w celach rytualnych za pomocą spe-

cjalnie do tego przeznaczonych pompek. Nadmuchanie płuc ustami jest wzbronione.

X. Ubój eksportowy i rytualny.

§ 30.

Dla uboju rytualnego rogacizny jak uboju eksportowego trzody chlewnej są jeszcze miarodajne następujące postanowienia:

a) r y t u a l n y :

Złożenie dużych sztuk bydła następuje tylko przy pomocy lewaru i w obecności rzeźnika żydowskiego. Złożenie każdej pojedyńczej sztuki może nastąpić dopiero wtedy, gdy rzeźnik jest do każdorazowego uboju kompletnie przygotowany. Podczas kładania zwierzęcia do zarżnięcia, należy głowę bydlęcia w odpowiedni sposób podtrzymywać, zaś podczas uboju i przez pewien czas ponim winno się głowę aż do chwili zgonu zwierzęcia przytrzymać , by ta nie uderzyła o podłogę i by rogi nie zostały uszkodzone.

U mniejszych zwierząt ma rzeźnik żydowski być obecny już przy kładzeniu ich na stół rzeźnicki. Ubój sam winien być wykonywany szybko i sprawnie tylko przez wypróbowanych rzeźników, poleconych przez zarząd izraelickiej gminy wyznaniowej.

b) e k s p o r t o w y :

Trzoda chlewna, przeznaczona na wyroby bacon, może być stosownie do postanowień rozporządzenia policyjnego Wojewody Śląskiego z dnia 25 stycznia 1927 r. L. Ad. II. 236, ubijana bez ogłuszenia. Ubój ten powinien być uskuteczniony przez specjalnie wprawionych do tego rzeźników w ten sposób, że zapomocą windy zostaje świnia zawieszona i w tej samej chwili zabita. Za przestrzeganie tych przepisów odpowiedzialny jest właściciel bitego zwierzęcia, a w razie jego nieobecności ten, który uboju dokonuje względnie nim kieruje.

XI. Krew i odpadki.

§ 31.

Należy zwracać uwagę na to, aby krew ściekająca przy uboju nie spływała na ziemię, a należy zbierać ją w naczyniach, specjalnie na ten cel przeznaczonych.

Krwi przeznaczonej do użytku dla ludzi, w szczególności do wyrobów kiszek, nie wolno wynosić z rzeźni przed uznaniem (ostemplowaniem) sztuki, od której krew pochodzi, za zdatną do spożycia.

§ 32.

Do użytku dla ludzi niezdatną jest:

1. krew z koni lub psów,
2. „ ze zwierząt bitych według rytuału, którym przerżnięto przełyk,
3. „ ze zwierząt chorych,
4. „ zanieczyszczona w jakikolwiek sposób.

§ 33.

Krew, którą ma się zużyć do celów technicznvch, musi być zdenaturowana naftą, lizolem lub krezolem.

§ 34.

Zabieranie organów rozrodczych ubitych zwierząt, jest zabronione. Przechodzą one na własność rzeźni, jak wszystkie inne odpadki, których rzeźnicy nie zabierają odrazu ze sobą.

§ 35.

Skóry z ubitych zwierząt, z wyjątkiem skór pochodzących ze zwierząt chorych lub podejrzanych o chorobę zaraźliwą a podlegających specjalnemu fraktowaniu stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów, należy natychmiast po ostemplowaniu zwierząt usunąć z rzeźni.

XII. Jelita.

§ 36.

Żołądki przeżuwaczy (bydła, owiec, kóz) wolno opróżniać z ich zawartości tylko przy zbiorniku, przeznaczonym do składania nawozu.

Transport tych części musi się odbywać na przeznaczonych do tego wózkach, których nie wolno zbytnio przeładować, jak wogóle nie wolno roztrząsać treści żołądków.

§ 37.

Jelita opróżnia się w płuczkarni. Treści jelit nie wolno rzucać na ziemię, lecz należy zbierać do naczyń na ten cel przeznaczonych.

§ 38.

Dalsze czyszczenie wszystkich żołądków i jelit po opróżnieniu ich z treści, musi być uskutecznione tylko w płuczkarni. Czyszczenie to winno być jaknajdokładniej dokonywane i przed dokładnem wyczyszczeniu nie wolno ich z rzeźni wynosić.

§ 39.

Zawartość jelit nie wolno zabierać ze sobą.

XIII. Badanie zwierząt bitych.

§ 40.

Z rzeźni nie wolno zabierać żadnej zabitej sztuki zwierzęcej, zanim nie została ona przez właściwego lekarza weterynaryjnego zbadana i uznana jako zdatna do użytku, oraz ostemplowana.

§ 41.

Badanie to następuje na zasadzie postanowień ustawy o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305) i wydanego do tej ustawy rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Rolnictwa.

§ 42.

Przed zbadaniem przez lekarza weterynaryjnego nie wolno ubitej sztuki poćwiartować, można z niej jednakże ściągnąć skórę, byle nie była ona w zupełności od danej sztuki odłączona.

Wolno z ubitej sztuki wyjąć wszystkie wnętrzności u świń, owiec i kóz, także i języki, pozostawiając je w naturalnem połączeniu z gardzielą, płucami etc. Wolno sztukę także przepołowić wzdłuż.

Głowę i nogi wolno u bydła oddzielić od tułowia z wyjątkiem cieląt, owiec, kóz i koni.

U bydła musi się język oddzielić od nasady celem zbadania na wągry; jednak należy pozostawić go w łączności z głową. Nerki należy wyłuszczyć ze sadła w ten sposób, ażeby były złączone jeszcze z tułowiem.

U krów należy przedłożyć do badania także macicę.

U świń należy kręgosłup przepołowić i sadło brzuszne oddzielić.

Jeżeli bije się kilka zwierząt tego samego gatunku, to należy wyjęte wnętrzności złożyć obok tułowia zwierzęcego w ten sposób, aby ich przynależność do danego tułowia nie ulegała wątpliwości i odrazu była widoczna.

§ 43.

Przed badaniem nie wolno żadnych części ubitej sztuki usunąć ani przerabiać. Świnie wolno parzyć, a przy eksporcie do Anglji opalać .

§ 44.

Każdą świnię należy po zawieszeniu i przed przepołowieniem przez przeprowadzającego ubój opatrzyć stampilją z nazwiskiem (miejscem zamieszkania) właściciela, a to celem przeprowadzenia badania na włośnie (trychiny).

§ 45.

Rzeźnicy i wszyscy zajęci przy uboju mają obowiązek pomagać przy badaniu.

§ 46.

Z mięsem, uznanem za mniej wartościowe, nadającem się warunkowo do spożycia lub zupełnie niezdatnym do spożycia, należy postąpić według zarządzenia dyrektora rzeźni albo jego zastępcę, stosownie do postanowień ustawy podanych w punkcie 41.

§ 47.

Jeżeli orzeczenie badającego lekarza weterynaryjnego zostanie przez kogokolwiek zakwestjonowane, wtedy winien rozstrzygnąć dyrektor rzeźni; rozstrzygnięcie to nie narusza jednak prawa do wniesienia zażalenia.

Postępowanie w sprawie zażalenia normuje § 15—18 rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 31).

§ 48.

Mięso zwierząt bitych jak i trzewi, uznanych przez lek. wet. za niezdatne do użycia, nie wolno wprowadzać w handel, jak również nie wolno ich wydawać jako pożywienie dla psów i świń, natomiast należy je zniszczyć pod dozorem policyjnym.

Wyjątek stanowią odpadki, oraz części wolne od wszelkich chorób, które pod dozorem policyjnym mogą być oddawane jako pożywienie dla psów i świń, jednak po poprzedniem dostatecznem zabarwieniu tych części farbą pjoktaniową. Krew i tłuszcz można użyć do celów technicznych, jeżeli sposób użycia zabezpieczony jest przez kontrolę policyjną.

§ 49.

Po zbadaniu przez lek. wet. należy mięso ostemplować.

§ 50.

Jeżeli lekarz weterynaryjny zakwestjonował jakąś sztukę zwierzęcia, a nie może zaraz wydać definitywnego orzeczenia, wtedy należy daną sztukę opatrzyć na widocznem miejscu kartką z wyraźnym napisem: „Tymczasowo zajęta" oraz datę zakwestjonowania z podpisem lekarza wet.

XIV. Usuwanie mięsa z hal.

§ 51.

Mięso ostemplowane jako zdatne do spożycia, należy usunąć z hali przeznaczonej do uboju natychmiast po zbada-

niu, o ile okoliczności tego wymagają, naogół zaś najpóźniej aż do 8-mej godziny rano następującego dnia po uboju.

XV. Różne zarządzenia i zakazy.

§ 52.

Do zarządzeń i rozkazów urzędników należy się bezwarunkowo stosować.

§ 53.

Narzędzia będące własnością rzeźni, należy możliwie szanować. Nie wolno ich wynosić z rzeźni ani nawet z tych ubikacyj, dla których są przeznaczone.

§ 54.

Okna i urządzenia wentylacyjne hal i stajeń wzgl. obór i chlewów, wolno otwierać wzgl. regulować tylko funkcjonarjuszom rzeźni. Światło elektryczne wolno zaświecać tylko za zgodą funkcjonarjuszów rzeźni, pełniących dozór w halach. Wodociągi mogą być używane tylko według zarządzenia funkcjonarjuszów rzeźni.

§ 55.

Nie wolno przeszkadzać w prawidłowym korzystaniu z urządzeń rzeźni.

§ 56.

W obrębie rzeźni nie wolno:
1. palić tytoniu,
2. pić wódki, piwa lub innych napoi alkoholowych,
3. hałasować, kłócić się i urządzać awantur.

XVI. Określenie czynności handlowych w obrębie rzeźni.

§ 57.

Rzeźnikom, którzy uskutecznili ubój w rzeźni, wolno sprzedawać mięso, jelita itp.; innym rzeźnikom lub handlarzom skupującym wnętrzności, trzewia i tłuszcz i skórę oraz restauratorom tylko wówczas, gdy ci posiadają legitymację, uprawniającą ich do wstępu do rzeźni, wreszcie pracownikom rzeźni.

Osobom prywatnym mięsa nie wolno sprzedać. Wszelki inny sposób uprawiania interesów jest wzbroniony.

XVII. Chłodnia.

§ 58.

Chłodnia może być otwarta tylko w oznaczonym czasie, celem wprowadzenia dla przechowania wzgl. odbierania stamtąd mięsa. Dyrektor rzeźni może odnośnie do tego pozwolić na wyjątki.

§ 59.

W chłodni wolno zawieszać tylko mięso dobrze poprzednio wychłodzone i osuszone. Do chłodni nie wolno przynosić starego, cuchnącego względnie zepsutego mięsa, skór, odpadków wszelkiego rodzaju i innych rzeczy jak ubrań itp.

Krew, przeznaczona do wyrobu kiszek, wolno w chłodni przechowywać tylko w naczyniach, dających się szczelnie zamknąć. Nie wolno przynosić do chłodni krwi, przeznaczonej do celów technicznych.

§ 60.

Każdy dzierżawca komórki chłodni oraz jego personel winien przestrzegać w chłodni jaknajwiększej czystości i porządku.

§ 61.

Przechowywanie ryb jest zakazane.

§ 62.

Wszelkie przejścia i ganki muszą być wolne. Na wyjątek zezwala dyrektor.

§ 63.

Beczki przeznaczone do peklowania mięsa, wolno ustawiać tylko w samych komorkach. Beczki muszą być z twardego drzewa i tak szczelne, aby nie ciekły. Muszą one również posiadać szczelnie przylegające nakrycia.

§ 64.

Komórki wydzierżawione należy trzymać stale zamknięte przy pomocy własnych kłódek. Ze strony dyrekcji rzeźni może komórka zostać zamknięta:

a) jeżeli znajduje się w stanie zanieczyszczenia,
b) w razie przechowywania w niej mięsa niezbadanego,
c) w razie niezapłacenia dzierżawy w przepisanym terminie.

§ 65.

Składanie mięsa na podłogę jest zakazane; ławy służące do składania mięsa muszą się przynajmniej 20 cm wznosić ponad podłogę.

Wszystkie wewnętrzne i zewnętrzne drzwi chłodni należy po przejściu natychmiast za sobą zamykać.

§ 66.

Jeżdżenie taczkami jest zabronione, na wyjątek zezwala zarządca hali.

§ 67.

Przebywanie w chłodni dozwolone jest tylko tak długo, jak tego konieczność wymaga.

§ 68.

Niestosowanie się do przepisów obowiązujących przy korzystaniu z chłodni, może pociągnąć za sobą utratę prawa korzystania z tejże wzgl. nawet utratę prawa dalszego używania dzierżawionej komórki.

XVIII. Postanowienia karne.

§ 69.

Wykroczenie przeciwko powyższym przepisom podlegają grzywnie do wysokości 30 zł. wzgl. na wypadek nieściągalności, karze aresztu, o ile w rozporządzeniu policyjnym z dnia 4 listopada 1894 r. (Dziennik Urz. str. 205) nie jest przewidziana wyższa kara.

XIX. Zniesienie dawniejszych rozporządzeń.

§ 70.

Rozporządzenie policyjne z dnia 15 czerwca 1914 r. dot. regulaminu w publicznej rzeźni miasta Katowic tracą moc prawną z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia policji.

XX. Wejście w życie.

§ 71.

Powyższe rozporządzenie policji wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Katowice, dnia 25 lutego 1927 r.

(—) Zimmermann. (—) Maciejczyk.

Rozporządzenie policyjne dot. porządku domowego w publicznej rzeźni w Katowicach.

Nr. 31 sprawy posiedzenia Magistratu.

Katowice, dnia 20 lipca 1926 r.

Uchwalono:

Przyjęto według przedłożonego projektu z dnia 8 lipca 1926 r.

Podpisy.

Nr. 6 sprawy posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 24 sierpnia 1926 r. Obecnych 7 z 9 radnych miasta.

Dotyczy:

Rozporządzenia policyjnego dot. porządku domowego w publicznej rzeźni w Katowicach.

Uchwalono:

Przystępuje się do uchwały Magistratu z dnia 20 lipca 1926 r.

Podpisy.

Województwo Śląskie

L. dz. Ad. II. 255. Katowice, dnia 9 lutego 1927 r.

Dotyczy: m. Katowic — regulamin
rzeźni miejskiej.

Do Magistratu

w Katowicach.

Urząd Wojewódzki przyjmuje do wiadomości ogłoszenie załączonego regulaminu pp. pp.

Za Wojewodę

(—) Dr. Przybyłowicz,
Naczelnik Wydziału Ad.

Na posiedzeniu Kuratorjum.

Uchwała:

Zgoda na zmianę regulaminu Rzeźni Miejskiej.

Katowice, dnia 3 czerwca 1932 r.

Na posiedzenie Magistratu

(—) Schmiegel.

Zmiana regulaminu Rzeźni Miejskiej.

Nr. 18 posiedzenia Magistratu.

Katowice, dnia 21 czerwca 1932 r.

Uchwała:

Przyjęto według przedłożonego projektu, uchwalonego poprzednio na Kuratorjum Rzeźni Miejskiej.

Podpisy.

Uwierzytelnia się:

(—) Cyganek, Sekretarz miejski.

1. Na posiedzenie Komisji Prawniczej z prośbą o zaopinjowanie.

2. Odręcznie za zwrotem

Panu Przewodniczącemu Rady Miejskiej

w miejscu

z prośbą o przeprowadzenie uchwały Rady Miejskiej.
3. Kres 4 tyg.

Katowice, dnia 17 sierpnia 1932 r.

Magistrat.

(—) Dr. Kocur.

Zmiana regulaminu Rzeźni Miejskiej.
Nr. 5 posiedzenia Komisji Prawniczej.
Katowice, dnia 30 sierpnia 1932 r.

Uchwała:

Przeciwko projektowanej zmianie rozporządzenia policyjnego w sprawie regulaminu w publicznej rzeźni miejskiej w Katowicach oraz regulaminowi bekoniarni rzeźni nie podnosi się pod względem prawnym żadnych zastrzeżeń.

Podpisy: Golla, Jaworski, Mroczkowski.

Uwierzytelnia się:

(—) Podpis nieczytelny. Inspektor biur.

Odręcznie za zwrotem

Radnemu miasta Panu Dr. Dąbrowskiemu

z prośbą d referat na posiedzeniu Wydziału Przygotowawczego i Rady Miejskiej w dniu 24 wzgl. 27 października 1932 r. do punktu 1.

Katowice, dnia 21 października 1932 r.

Przewodniczący Rady Miejskiej.

Zmiana regulaminu Rzeźni Miejskiej.
Nr. 1 posiedzenia Wydziału przygotowawczego.
Katowice, dnia 24 października 1932 r.

Uchwała:

Przystępuje się do uchwały Magistratu z dnia 21 czerwca 1932 r.

Podpisy.

Uwierzytelnia się:

(—) Matysik, Sekretarz miejski.

Nr. 1 sprawy posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 27 października 1932 r.

Uchwalono:

Zgodnie z uchwałą Magistratu z dnia 21 czerwca 1932 r. przyjęto zmianę regulaminu Rzeźni Miejskiej według przedłożonego projektu.

Podpisy.

Uwierzytelnia się:

(—) Tronowicz, Dyrektor biur.

Taryfa opłat w Rzeźni Miejskiej w Katowicach.

I. Taryfa opłat za zużytkowanie rzeźni i badanie lekarsko-weterynaryjne.

	Za użytkowanie rzeźni	Badanie łącznie z trychinoskopją	Razem
Za bydlę rogate ponad 100 kg . .	3,50 zł	3,00 zł	6,50 zł
„ bydlę rogate do 100 kg . .	3,00 „	2,50 „	5,50 „
„ wieprza ponad 75 kg wagi . .	3,00 „	2,50 „	5,50 „
„ wieprza do 75 kg wagi . .	2,00 „	2,00 „	4,00 „
„ cielę, owcę, prosię do 15 kg .	1,00 „	1,00 „	2,00 „
„ konia	4,00 „	3,50 „	7,50 „
„ źrebię od 3 miesięcy do roku .	2,00 „	1,50 „	3,50 „
„ źrebię do 3 miesięcy . . .	1,00 „	0,05 „	1,05 „

Za wykonywanie uboju poza godzinami służbowemi pobiera się 20% więcej.

Za wyładowanie poza godzinami służbowemi również w dnie świąteczne płaci się halmistrzom od sztuki 0,10 zł.

Hurtownikom pojedyńczem udziela się przy uboju 300 sztuk zwierząt rzeźnych na eksport 20% zniżki, a spółkom od 400 sztuk.

II. Opłaty za badanie mięsa przywozowego.

Za bydlę rogate	3,00 zł
„ bydlę rogate ½	1,50 „
„ bydlę rogate ¼	0,75 „
„ świnie	2,00 „
„ świnie ½	1,00 „
„ cielę, owcę, kozę	1,00 „
„ wnętrzności do użytku	1,00 „
„ 50 kg słoniny lub łoju	2,00 „
„ 1 kg mięsa drobnego	0,02 „

Za przechowanie mięsa pozamiejscowego w halach ubojowych lub innem miejscu na terenie rzeźni na czas do 24 godzin od:

Cielęcia	0,75 zł
Bydła	0,75 „

Świni	0,75	„
Za każdą rozpoczętą dobę	0,50	„
Za przenoszenie mięsa przez robotnika rzeźni od:		
Kosza	0,50	zł
Sztuki bydła i świni	0,50	„

III. Chłodnia.

Za 1 metr kw. komory w chłodni rocznie . . . 70,00 zł
„ 1 metr kw. komory w chłodni na czas letniego półrocza, t. j. od 1 kwietnia do 31 października 50,00 „
Klientom pozamiejscowym dolicza się 25% dodatku.

Za komorkę na czas przejściowy pobiera się tygodniowo za:

a) większą	10,00	zł
b) mniejszą	8,00	„

Za jednorazowe otwarcie chłodni	1,00	„
Za hak wzięty w dzierżawę rocznie	10,00	„

Za wieszanie mięsa w komorze w chłodniej, należącej do Zarządu Rzeźni za każdy rozpoczęty tydzień pobiera się:

Za bydlę rogate	1,70	zł
„ bydlę rogate ½	1,00	„
„ bydlę rogate małe	0,50	„
„ świnię	1,30	„
„ świnię ½	1,00	„

Za wieszanie mięsa w przedchłodni po upływie 24 godzin pobiera się dziennie:

Za bydlę rogate	0,50	zł
„ świnię	0,30	„
„ cielę	0,10	„

Za używanie światła w przedchłodni przy ściąganiu słoniny na godzinę 1,00 zł.

Za wieszanie mięsa w korytarzu chłodni pobiera się:

Za ¼ bydła	0,50	zł
„ ½ świni	0,50	„
„ wnętrzności	0,25	„

Chłodzenie mięsa pozamiejscowego.

Za bydlę całe	6,00	zł
„ bydlę ½	3,00	„
„ bydlę ¼	1,50	„

Za świnię całą	4,00 „
„ świnię ½	2,00 „
„ cielę, owcę, kozę	2,00 „
„ tłuszcz i wyroby mięsne 1 kg	0,02 „

Przy stwierdzeniu przez halmistrza o niezapłaceniu za chłodzenie pobiera się od powyższych stawek 100%.

IV. Różne.

Za używanie „Taniej Jatki“ łącznie z gotowaniem lub soleniem pobiera się:

Za bydlę rogate	1,00 zł
„ bydlę rogate ½	0,30 „
„ bydlę rogate małe	0,30 „
„ świnię	1,00 „
„ świnię ½	0,50 „
„ tłuszcz i wyroby mięsne 1 kg	0,02 „
„ blok lodu 12½ kg w rzeźni	0,60 „
na mieście	0,75 „

Za wstęp do rzeźni od nieuprawnionych pobiera się 0,50 zł

V. Kredyt przewozowy.

Za używanie kredytu przewozowego pobiera się:

Od przesyłki, której fracht wynosi

do 100 zł	3,00 zł
od 100—200 zł	3,50 „
ponad 200 zł	4,00 „

Należność jest płatna w przeciągu 24 godzin, po upływie 24 godzin obowiązują następujące stawki:

Od przesyłki, której fracht wynosi

do 100 zł	3,00 zł
od 100—200 zł	4,00 „
ponad 200 zł	6,00 „

Za używanie bocznicy pobiera się od 1 wagonu . . 3,00 zł

Dodatek

do miejscowego statutu wodociągowego miasta Katowic
z dnia 18. IV./13. VIII. 1928 r.

Korporacje miejskie uchwaliły na posiedzeniu dnia 27-go grudnia 1932/20 stycznia 1933 r. następujący dodatek do § 35:

§ 1.

§ 35 miejscowego statutu dot. publicznych wodociągów miejskich z dnia 18 kwietnia/13 sierpnia 1928 r. otrzymuje następujący dodatek:

„Magistrat jest uprawniony zmienić w poszczególnych wypadkach opłatę za wodę potrzebną dla celów przemysłowych i to odpowiednio do ilości pobranej przez konsumentów wody,“

§ 2.

Powyższa zmiana wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Katowice, dnia 25 stycznia 1933 r.

Magistrat.

(—) Dr. Kocur,
Prezydent miasta.

(—) Schmiegel,
Radca miejski,

Śląska Rada Wojewódzka zatwierdza na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r. i § 16 ustawy o właściwości władz z dnia 1 sierpnia 1883 r.

Śląska Rada Wojewódzka.

L. RW. 279.

Przewodniczący.

Katowice, dnia 20 marca 1933 r.

(—) Dr. Grażyński,
Wojewoda Śląski.

(Pieczęć)

